

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: J. Z.
místem podnikání Štolcova 799/56, Brno
zastoupeného advokátem Mgr. Janem Slunečkem
sídlem Týn 640/2, Praha

proti
žalovanému: Celní úřad pro Jihomoravský kraj
sídlem Koliště 17, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2021, čj. 33058-2/2021-530000-11

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2021, čj. 33058-2/2021-530000-11, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci jako náhradu nákladů řízení částku 71 384,20 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Jana Slunečka, advokáta, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce uplatnil u žalovaného námitku podle § 159 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Její podstata spočívala v tom, že se žalobce domáhal nároku na zaplacení úroku z neoprávněného jednání žalovaného, který mu vznikl v důsledku změny nebo zrušení platebních výměrů. Konkrétně šlo o následující rozhodnutí, ve kterých doměřil žalovaný žalobci dovozní clo a penále:
 - a. dodatečné platební výměry zrušené z důvodu prekluze práva dodatečně vyměřit clo (rozhodnutí GŘC čj. 60743-3/2018-900000-317 ze dne 20. 11. 2018, dle něhož byly zrušeny dodatečné platební výměry čj. 34764-53 až 61/2014-530000-51 ze dne 9. 7. 2014).
 - b. dodatečné platební výměry, u nichž byl v odvolacím řízení zrušen výrok o vyměření penále dle § 251 daňového řádu (rozhodnutí GŘC čj. 60743-5/2018-900000-317 ze dne 14. 12. 2018, dle něhož byly změněny dodatečné platební výměry čj. 34765-62, 63, 65 až 94, 96-147, 149-151/2014-530000-51 ze dne 9. – 11. 7. 2014).
 - c. dodatečné platební výměry zrušené v odvolacím řízení s ohledem na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 6. 2020, čj. 62 Af 2/2019 - 228 (rozhodnutí čj. 488765/2020-530000-51 ze dne 16. 10. 2020, dle něhož byla zrušena rozhodnutí čj. 34765-62, 63, 65 až 73/2014-530000-51 ze dne 9. 7. 2014 a ze dne 10. 7. 2014; rozhodnutí čj. 511283/2020-530000-51 ze dne 19. 10. 2020, dle něhož byla zrušena rozhodnutí čj. 34765-74 až 94, 96 až 147, 149 až 151/2020-530000-51 ze dne 10. 7. 2014 a 11. 7. 2014)
2. Námitku žalobce žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 26. 5. 2021.

II. Předchozí rozhodnutí ve věci

3. Krajský soud původně žalobu zamítl, a to rozsudkem ze dne 29. 6. 2022, č. j. 30 Af 35/2021-30. Ztotožnil se totiž s náhledem žalovaného, že právní úprava úroků z neoprávněně zadržovaného cla v českých celních předpisech je komplexní a § 254 daňového řádu se vedle ní nemůže uplatnit. Celní předpisy již od roku 2004 jen odkazují na právní úpravu této problematiky v právu EU. Ta v čl. 116 odst. 6 celního kodexu EU účinného od 1. 6. 2016 (kodex přitom jen přebírá dřívější totožnou úpravu) v podstatě stanoví, že celní orgány při vrácení cla nejsou povinny platit úroky, ledaže nebylo rozhodnutí o vrácení cla vykonáno do tří měsíců od jeho přijetí, případně pokud tak stanovily vnitrostátní předpisy. České vnitrostátní předpisy nic takového nestanovují, neboť použití § 254 daňového řádu je výslovně vyloučen ustanovením § 66 aktuálního celního zákona.
4. Nejvyšší správní soud tento rozsudek krajského soudu nejprve potvrdil svým rozsudkem ze dne 29. 6. 2023, č. j. 4 Afs 219/2022-68, ten ale zrušil Ústavní soud nálezem ze dne 20. 2. 2025, sp. zn. I. ÚS 2293/23. Ústavní soud se opřel o rozsudek Soudního dvora EU ze dne 28. 4. 2022 ve spojených věcech C-415/20, C-419/20 a C-427/20 *Gräfendorfer Geflügel Tiefkühlfeinkost*.

5. SDEU v citovaném rozsudku dovodil, že existuje obecná zásada práva EU, podle které má jednotlivec nárok na úroky z neoprávněně vybraného cla. Konkrétně uvedl, že *„každý adresát veřejné správy, kterému vnitrostátní orgán uložil povinnost zaplatit daň, clo nebo jiný poplatek v rozporu s unijním právem, má na základě unijního práva nárok získat od dotyčného členského státu příslušnou peněžní částku zpět“*, a to i s *„úroky, které mají kompenzovat nedostupnost této částky“* (body 51 a 52). K tomu doplnil, že porušeno *„může být jakékoli pravidlo unijního práva, ať se jedná o ustanovení primárního, nebo sekundárního práva ... , jakož i obecnou zásadu unijního práva“*, a že k porušením může dojít i tím, že členský stát unijní právo do svého právního řádu nesprávně transponuje nebo ho nesprávně aplikuje či vyloží (body 61 a 64). SDEU v citovaném rozsudku odkázal na své dřívější rozhodnutí ve věci *Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen*, podle nějž se čl. 116 celního kodexu EU na nynější situaci nevztahuje (týká se jen případů, kdy se poté, co celní orgán propustí dotčené zboží, v poměrně krátké době zjistí, že prvotně vyměřené dovozní clo musí být sníženo a rozdíl vrácen dovozci).
6. Pokud jde o praktické uplatnění práva jednotlivce na úroky z neoprávněně vybraného cla, SDEU v citovaném rozsudku dovodil, že při chybějící unijní úpravě *„přísluší každému členskému státu, aby ve vnitrostátním právním řádu stanovil podrobná pravidla pro výplatu úroků v případě vrácení peněžních částek vybraných v rozporu s unijním právem. Tato podrobná pravidla však musí respektovat zásady rovnocennosti a efektivity, což je požadavek, jehož dodržování zejména vyžaduje, aby nebyla upravena tak, aby nadměrně ztěžovala nebo v praxi znemožňovala uplatnění nároku na výplatu úroků zaručeného unijním právem“* (bod 74). Dodal ovšem, že *„účinné uplatnění nároků zaručených unijním právem v zásadě nevyžaduje, aby vnitrostátní orgány z úřední povinnosti přistoupily k vrácení nebo vyplacení těchto částek a k vyplacení těchto úroků, pokud adresát veřejné správy nepodá žádný podnět k soudu, kterým se domáhá dodržení těchto nároků“* (bod 78).
7. Ústavní soud v návaznosti na to ve výše citovaném nález sp. zn. I. ÚS 2293/23 Nejvyššímu správnímu soudu vytkl, že ústavně konformním způsobem neodůvodnil, proč má stěžovatel svůj nárok vyplývající z práva EU uplatnit jiným způsobem, než který původně zvolil (tj. podle § 254 daňového řádu). Soudem zvolenou cestu podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), měl Nejvyšší správní soud zhodnotit znovu, a to perspektivou základních práv stěžovatele na ochranu vlastnictví a projednání věci bez zbytečných průtahů. Měl při tom zohlednit zásady efektivity a rovnocennosti a posoudit i faktickou možnost stěžovatele domoci se svého nároku touto cestou (bod 49). Citovaný nálezn obsahuje i předběžný náčrt úvah, které musí Nejvyšší správní soud provést (body 52-62).
8. Požadovanou úvahu přdestřel Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 4. 2025, č. j. 1 Afs 334/2024-58, a v nynější věci ji jen přebíral. Konkrétně se tak stalo v rozsudku ze dne 28. 5. 2025, čj. 4 Afs 219/2022-127. Jím Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek krajského soudu v této věci a zavázal jej následujícím právním názorem:
9. Krajský soud musí zjistit, z jakého důvodu došlo ke zrušení dodatečných platebních výměrů, kterými bylo žalobci nesprávně vyměřeno clo. Pokud by důvodem bylo vyměření cla v rozporu s unijním právem, pak žalobci vznikl nárok na úrok z vráceného nedlužného cla. V takovém případě by krajský soud nemohl žalobce odkázat na postup podle zákona

o náhradě škody způsobené při výkonu veřejné moci, neboť „*možnost jednotlivce domoci se v řízení podle zákona č. 82/1998 Sb. vyplacení úroků je spíše toliko teoretická a pro účastníka celního řízení značně nejistá. Dle unijní judikatury by přitom jednotlivci měl náležet nárok na úrok v podstatě automaticky, resp. by k jeho úspěšnému uplatnění měla vést přímočará cesta, která nevyžaduje náročné prokazování, jež by účastníka řízení nepřiměřeně zatěžovalo.*“ Namísto toho by bylo třeba podpůrně (subsidiárně) použít úpravu v § 254 daňového řádu, která představuje efektivní a podrobně upravený postup, jak se domoci úroku z nesprávně stanoveného cla. Vyloučení této úpravy (výše citovaný § 66 celního zákona) se v případě, kdy jde o porušení práva EU, neuplatní.

III. Argumentace stran sporu a řízení před krajským soudem

10. Žalobce v reakci na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu zaslal krajskému soudu metodickou informaci Generálního ředitelství cel č. 9/2024, která řeší úroky hrazené orgány celní správy v roli správce daně. Žalobce vyjádřil názor, že metodická informace představuje ustálenou správní praxi, která je pro postup celních orgánů závazná. Dále upozornil na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 18. 6. 2025, čj. 52 Af 10/2023-115. Ten v obdobné procesní situaci, jaká nastala v nynější věci, rozhodl, že jestliže důvodem pro zrušení rozhodnutí celních orgánů bylo nesprávné sazební zařazení kontrolovaného zboží, pak došlo k porušení unijního práva, protože celní zařazení zboží je upraveno výlučně komunitárním právem. Dovozce má v takovém případě nárok na úrok z nesprávně stanoveného cla, přičemž aplikaci § 254 daňového řádu nelze v této situaci vyloučit.
11. Žalovaný ve svém vyjádření vysvětlil, že celní úřad změnil celní zařazení zboží, které původně provedl žalobce – žalobce zařadil dovezené videokamery jako „kamkordéry, pouze pro záznam zvuku a obrazu snímaných televizní kamerou“ (s nižší celní sazbou), zatímco podle celního úřadu je měl zařadit jako „kamkordéry, ostatní“ (s vyšší celní sazbou). Na základě toho doměřil celní úřad žalobci dlužné clo. V průběhu řízení se nepodařilo objasnit, kdo z obou aktérů měl ohledně správného celního zařazení sporného zboží pravdu. Na tom se podepsalo i rozhodování zdejšího krajského soudu, neboť ten svým rozsudkem ze dne 23. 7. 2018 ve věci sp. zn. 62 A 56/2016 zrušil odvolací rozhodnutí žalovaného jen na základě toho, že se v mezidobí změnila právní úprava a součástí dodatečných platebních výměrů nemělo být vyměření penále. Jenže ve svém druhém rozsudku v téže věci ze dne 18. 6. 2020 zrušil zdejší soud nové odvolací rozhodnutí znovu, tentokrát pro nedostatečné zjištění skutkového stavu. Celní orgány měly podle něj zkoumat, zda žalobcem dovezené videokamery umožňovaly prostřednictvím externí obrazovky nebo externího monitoru přehrávat pouze takové soubory, které samy zaznamenaly, nebo i jiné soubory. Požadovanou informaci už nebylo možné prokazatelně zjistit, protože žalobce podle svého tvrzení již neměl žádnou z dovezených kamer k dispozici a jediný kus, kterým ještě disponovala celně technická laboratoř, byl po zhruba osmi letech již nefunkční. Proto nemohl žalovaný doplnit dokazování ohledáním věci, jak požadoval krajský soud, a musel dodatečné platební výměry zrušit.
12. Žalovaný zdůraznil, že k právnímu názoru, na němž byl postaven druhý zrušující rozsudek, došel krajský soud na základě rozsudku SDEU, který byl vydán dne 22. 3. 2017. V době dodatečného vyměření cla tedy ještě neexistoval a celní orgány z něj objektivně nemohly vycházet. Naproti tomu v době přijetí prvního zrušujícího rozsudku krajského soudu v této

věci již byl předmětný rozsudek SDEU k dispozici. A krajský soud jej přesto při svém prvním rozhodování pominul.

13. Ve věci proběhlo dne 28. 8. 2025 na žádost žalobce ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Obě strany při něm setrvaly na svých. Krajský soud zamítl důkazy navržené žalobcem pro nadbytečnost. Metodická informace č. 9/2024 se vztahuje k daním vybíraným celními úřady (např. z minerálních olejů), nikoliv na cla. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 52 Af 10/2023-115 nevypovídá o skutkovém stavu, jde pouze o zdroj právních názorů, z nichž může soud vycházet, aniž by rozsudkem prováděl důkaz. A konečně rozhodnutí Celního úřadu Praha vydaná v jiných případech navržená při jednání se nevztahují přímo k dané věci, vypovídají pouze určité praxi celní správy, avšak ta nepředcházela vydání napadeného rozhodnutí, ale následovala až po něm.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba je důvodná.
15. Věc je poměrně jednoduchá. Většinu právních otázek již vyřešil Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku. Krajskému soudu tak zbývá pouze tyto právní závěry aplikovat na zjištěný skutkový stav.
16. Mezi stranami není sporné, že žalobce své zboží při dovozu do České republiky z celního hlediska zařadil určitým způsobem, se kterým celní úřad nesouhlasil a provedl zařazení jiné. Na základě toho žalobci doměřil clo, což potvrdil i žalovaný. V takové situaci byl podle krajského soudu žalovaný povinen své odlišné celní zařazení zboží náležitě zdůvodnit a obhájit je i v případném soudním sporu. Jestliže se mu to nezdařilo – ať již z jakýchkoliv důvodů – pak musela celní správa jako správné uznat celní zařazení zboží provedené žalobcem, a na základě toho mu nesprávně stanovené clo vrátit.
17. Celní zařazování zboží probíhá výhradně na podkladě komunitárního práva, které tuto oblast komplexně upravuje. Chybné celní zařazení zboží ze strany orgánů celní správy tak v každém případě představuje porušení unijního práva. Žalobci tím pádem vzniká nárok na úhradu úroků z neoprávněně zadržované částky cla. Nelze jej s tímto nárokem odkazovat na civilní řízení. Naopak, na místě je podpůrná aplikace § 254 daňového řádu.
18. Krajský soud na vysvětlenou podotýká, že skutečnosti uváděné žalovaným nemohly mít na hodnocení důvodnosti žalobních bodů žádný vliv. Nemá smysl zjišťovat, který orgán státu se v jaké míře podílel na tom, že clo bylo stanoveno nesprávně (resp. že správné celní zařazení zboží nebylo možno spolehlivě prověřit, a tím pádem bylo nutno vycházet z celních tvrzení žalobce). Na otázku vzniku nároku na úhradu úroků z nesprávně stanoveného cla by to beztak nemělo žádný vliv. Stejně tak to podle krajského soudu nemůže nijak ovlivnit ani posouzení toho, zda by řízení podle zákona o náhradě škody způsobené při výkonu veřejné moci mohlo být tím správným prostředkem pro uplatnění tohoto nároku. Nejvyšší správní soud shledal toto řízení pro daný účel nevhodným obecně a bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti kauzy. V případech, kdy došlo k porušení unijních předpisů, je zkrátka efektivním prostředkem nápravy pouze postup podle § 254 daňového řádu. Úvahy o tom, kdo nesprávně stanovení cla a v jaké míře „zavinil“, mohou mít své místo až v řízení o případném regresním nároku státu vůči jeho zaměstnancům.

19. Jen pro pořádek tak krajský soud dodává, že žalovaný ve svém výše citovaném vyjádření závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 6. 2020, č. j. 62 Af 2/2019-228, poněkud dezinterpretuje. Z rozsudku totiž vyplývá, že krajský soud ani ve svém předchozím zrušujícím rozhodnutí nepominul závěry SDEU vyslovené v rozsudku ze dne 22. 3. 2017 ve spojených věcech C-435/15 a C-666/15. Naopak, vycházel z právního názoru SDEU již poprvé (bod 12 citovaného rozsudku zdejšího soudu). Ve druhém kole soudního přezkumu však musel krajský soud reagovat na novou žalobní argumentaci, kterou žalobce uplatnil (bod 23 citovaného rozsudku). A shledal, že nové odvolací rozhodnutí si protiřečí v klíčové otázce celé kauzy, tedy zda byl zkoumaný kamkordér schopen *sám* přehrávat zvukové a obrazové soubory. Žalovaný jednak v napadeném rozhodnutí nesprávně interpretoval závěry celně technické laboratoře, jednak se poněkud odlišně než v napadeném rozhodnutí vyjádřil v samotném soudním řízení (body 26-28 citovaného rozsudku). Právě s ohledem na to krajský soud uložil dosavadní závěry doplnit, přičemž zdůraznil, že to není v rozporu s jeho předchozím rozsudkem v téže věci (body 29-31 citovaného rozsudku).

V. Závěr a náklady řízení

20. Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
21. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Strana žalující měla ve věci plný úspěch, proto má vůči straně žalované právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložila. Náklady řízení spočívají v první řadě v zaplacených soudních poplatcích za žalobu ve výši 3 000 Kč a za podání kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč, celkem **8 000 Kč**.
22. Dále spočívají v nákladech právního zastoupení v řízení před krajským soudem a v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem. Strana žalující náklady nevyčísliła, soud proto vyšel z obsahu soudních spisů. Náhradu nákladů na právní zastoupení žalobce krajský soud vyčíslił v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), resp. se zněním vyhlášky č. 258/2024 Sb. účinným od 1. 1. 2005 – podle toho, zda služby advokáta byly poskytnuty do 31. 12. 2024 či až po 1. 1. 2025, tedy po datu účinnosti novely advokátního tarifu. Podle advokátního tarifu před novelou náleží žalobcovu advokátu náhrada za 4 úkony právní služby v plné výši, a to za převzetí a přípravu zastoupení [dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; tento úkon je třeba uhradit bez ohledu na to, že právní zástupce zastupoval účastníka již ve správním řízení – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, čj. 1 As 21/2011 - 52, č. 2414/2011 Sb. NSS], dále tři písemná podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (sepis a podání žaloby, sepis a podání kasační stížnosti a odůvodnění kasační stížnosti ze dne 9. 9. 2022)]. Za tyto 4 úkony náleží zástupci odměna v celkové výši 12 400 Kč (4x 3 100 Kč). Za 3 úkony právní služby přiznal krajský soud žalobcovu zástupci náhradu v poloviční výši (replika k vyjádření žalovaného ze dne 12. 10. 2022 – jednoduché podání s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze v právně obdobné věci, doplnění kasační stížnosti ze dne 4. 5. 2023 – rovněž pouze jednoduchý přípis s odkazem na usnesení Městského soudu v Praze v právně obdobné věci, a doplnění kasační stížnosti ze dne 15. 5. 2023 – pouze jednoduchý přípis

s odkazem na správní rozhodnutí v obdobných věcech bez právní argumentace), tzn. 3x 1 550 Kč, celkem 4 650 Kč. Paušální náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za 7 úkonů učiněných podle advokátního tarifu účinného do 31. 12. 2024 ve výši 300 Kč za každý úkon činí celkem 2 100 Kč. Po novele advokátního tarifu účinné od 1. 1. 2025 činí sazba za jeden úkon právní služby 4 620 Kč a paušální náhrada hotových výdajů za jeden úkon 450 Kč. Podle této novely náleží žalobcovu advokátu náhrada za 5 úkonů právní služby v plné výši [§ 11 odst. 1 písm. d) a g) advokátního tarifu (doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 3. 2025 – vyjádření žalobce v návaznosti na zrušující nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 2. 2025, doplnění kasační stížnosti ze dne 2. 4. 2025, sepis repliky ze dne 20. 5. 2025, sepis vyjádření žalobce ze dne 5. 6. 2025 po zrušujícím rozsudku NSS a účast na soudním jednání dne 28. 8. 2025 nepřekračující 2 hodiny), celkem 23 100 Kč (5x 4 620 Kč). Za 2 úkony právní služby (doplnění kasační stížnosti ze dne 11. 4. 2025 – jednoduchý přípis s citací z dupliky MFČR, návrh žalobce na doplnění dokazování ze dne 22. 7. 2025 s doložením rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ve skutkově obdobné věci) přiznal krajský soud žalobcovu advokátu náhradu v poloviční výši, tj. 4 620 Kč (2x 2 310 Kč). Paušální náhrada hotových výdajů za 7 úkonů právní služby činí po novele advokátního tarifu 3 150 Kč (7x 450 Kč). Protože zmocněný advokát je plátcem DPH, zvyšuje se tento nárok o částku 10 504,20 Kč odpovídající dani ve výši 21 %, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celkem tedy výdaje na právní zastoupení v této věci činí **60 524,20 Kč**.

23. V souvislosti s účastí na jednání dále náleží náhrada cestovních výdajů vypočítaných na základě § 13 odst. 5 advokátního tarifu podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Advokátní kancelář má sídlo na adrese Týn 640/2, Praha, jednání krajského soudu se konalo v jeho sídle na adrese Rooseveltova 16 v Brně. Advokát doložil jízdenku hromadné dopravy v ceně 1 360 Kč (včetně DPH ve výši 12 %). Za účast na jednání je nutno dále přiznat náhradu za promeškaný čas advokáta strávený cestou do místa jednání a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a) nyní účinného advokátního tarifu, a to ve výši 150 Kč za každou započatou půlhodinu. Tato doba činila podle prohlášení advokáta 5 hod, soud proto přiznal podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu náhradu ve výši 1 500 Kč (10 x 150 Kč). Celkem tedy v souvislosti s jednáním přísluší náhrada ve výši **2 860 Kč**.
24. Celkem má strana žalovaná uhradit straně žalující částku **71 384,20 Kč**.
25. Obecná třídní lhůta pro splnění povinnosti uložené soudem (§ 160 odst. 1 o. s. ř.) by pro účely úhrady nákladů soudního řízení správního nebyla přiměřená. Jednak proto, že rozsudky správních soudů nabývají právní moci již okamžikem doručení (§ 54 odst. 5 s. ř. s.), a jednak proto, že podle zkušeností správních soudů mají správní orgány problém takto krátké lhůty dodržet s ohledem na své vnitřní administrativní členění a nutnost schválit odeslání peněz příslušným vedoucím zaměstnancem. Proto ji soud prodloužil na jeden měsíc.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel,

jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. To podle zákona neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Podle judikatury je pak kasační stížnost přípustná i v těch otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku nevyjádřil.

Brno 28. 8. 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu